

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra MIN BRODERS LEVNET

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538343632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Vand i de aabne, snorkende Munde. Han overtalte engang mig til at følge sig paa saadan en Morgenvandring og jeg skal ikke nægte, at det havde noget pudsigt ved sig at see, hvorlunde de stakkels Mennesker pludseligt opvaagnede, nær ved at qvæles, og hvorledes der da, medens Ansigtet convulsivisk fordreiedes, stode store Fontainer ud af Munden. — —

Jeg var to Aar yngre end Arthur; og, medens jeg aldeles ikke var afholdt af min Fader, nød jeg min Moders fulde ømme Kjærlighed; ja, jeg kunde næsten fristes til at sige, at min Fader kun betragtede Arthur som sit Barn, medens omvendt min Moder ansaae mig som hendes egentlige kjære Foster.

Min Faders onde Lune tiltog med Aarene og især indtraf det hyppigen om Efteraaret, naar de vilde Storme oprørte Kattegattet. Naar Uvciret saaledes rasede udenfor, maatte flere af Gaardens Karle hele Natten igjennem ride langs Strandkanten og spide om der ikke var et eller andet Skib tilsyne, som stod fare for at forlise. Kun naar Svaret lød negativt, beroligedes min Fader nogenledes. — —

Og nu kunne vi da vende tilbage til Storsalen paa Høierup, hvor, som oven meldt, begge mine Forældre, Præsten, Kapitan Cornelius og En af min Faders fjernere Slægtninge vare forsamlede.

Cornelius tog til Orde: »Olivia, Du har tilskrevet mig og bedet mig om skyndigst at komme ud til Dig; jeg seer, at Du ogsaa har anmodet Præsten om at komme, jeg seer endnu en anden mig ubekjendt Herre tilstede — hvad ligger Dig paa Hjertet? thi jeg haaber, at hvad Du ytrer i Dit Brev til mig og hvad den ærværdige Præst før i sin Tale sigtede til —

en Skilsmisse — nei, Olivia, saavidt kan det da ikke være gaact?»

»Det er gaact saavidt, jeg *kan* ikke leve sammen med Harring!« lød min Moders Svar.

»Og jeg kjender Harring,« raabte Cornelius noget forbittret, »jeg kjender hans gode og hans svage Sider og han er et godt Menneske i det Hele taget. Er det hans ulykkelige Sygdom, der har bortvendt Din Kjærlighed fra ham? den, vidste Du, at han plagedes af, dengang Du ægtede ham. Det er Din Pligt at pleie ham, ikke at anklage ham.«

»Jeg *før* ikke, kjære Onkel!« hulkede min Moder, jeg *før* ikke leve sammen med ham.«

Min Fader havde hidtil staaet taus og spændt, men nu blev Uroligheden synlig i hans Ansigtstræk, han blev dødbleg; idet samme hørtes et frygteligt Vindstød at tørne mod Vinduerne, og Kattegattet, i fuldt Oprør, begyndte sin rædsomme Larm; da saae jeg, at min Fader skjælvede og stirrede ængsteligt udad mod Stranden.

»Hvad mener De, naadige Frue,« spurgte nu Præsten, »med det Udtryk; at De ikke *forde*.«

»Qvindepassiar!« mumlede Cornelius. Da raabte min Moder: »lover mig Alle I, der her er tilstede, at hvad I nu høre skal aldrig tiere komme over Eders Læber, sværger det ved hvad I, hver især, holde for helligst.«

Og de svore.

Nu traadte min Moder frem paa Gulvet; hun holdt sig ikke længere fastklynget til Cornelius, men hendes Væsen var frit og hendes Holdning sikker, idet hun henvendte sig til min Fader: »Harring, hvorfor frygter Du Stormen, hvorfor er Du ængstelig til-